

Prædiken til 7. søndag efter Trinitatis, ordination, Vor Frue Kirke d. 19. juli 2026

I dag skal to nye præster ordineres.

Jeg så med mine egne øjne at de underskrev præsteløftet.

Deres præstekjoler og poignetter er helt rene og om et øjeblik skal de to træde op på prædikestolen i kirkerne og ud i menighederne som ordets tjenere.

Så i dag er en festdag; jeg er sikker på at ordinanderne her i dag har set frem til denne gudstjeneste i årevis. Sådan havde jeg det i hvert fald selv, da jeg blev ordineret en sommer for mere end 20 år siden.

Mange festdage bliver markerede her i kirken; ja, festen begynder jo her: Dåb, konfirmation, vielse.

Og hvis vi skal være helt ærlige, så kan der, på de store festdage, hvad enten det er det ene eller det andet der markeres og fejres og ønskes Guds velsignelse over, samtidig med glæden, også mærkes en lille dirren i os.

En gysende fornemmelse, ved dåben af spædbarnet, af det enorme ansvar det er...at få et barn, for eksempel.

Hvad nu, hvis jeg ikke slår til?

Eller når man står foran ungdommen, som konfirmanderne jo gør, når **de** sidder her i deres fine tøj hvert forår.

Og når man bliver gift; i glæde og forelskelse – men måske også med tanken: er det nu det rigtige?

Kan nogen virkelig holde ud at være gift med mig til døden os skiller?

Mon ikke alle mennesker kender det?

Glæden blandet med angsten: Hvad nu, hvis jeg ikke slår til? Også ved ordinationen!

Kierkegaard minder os om, at angsten ikke er det samme som frygt.

Frygt har altid et konkret objekt – man kan frygte en edderkop, en uoverkommelig opgave eller en konflikt i menighedsrådet.

Men angsten? Angsten har ikke noget objekt.

Angsten for selve livet, alt det, det er.. alt det uoverskuelige når man netop står der med sit liv.. som nybagte forældre med et lille dåbsbarn og det store ansvar som forældre. Og når man står i koret som en forelsket brudgom der bare håber han kan leve op til alt det som bruden forventer af det bryllup de har sparet op til i årevis.

Kan han mon se godt nok ud på billederne?

Kan han holde en tale hun kan være bekendt overfor alle veninderne?

I det hele taget; hvordan mon livet vil forme sig?

Da jeg selv blev ordineret og en kvinde fra menigheden sagde: Hvor er det godt du er kommet, vi har manglet vores hyrde.

Og jeg tænkte: hvem mig? Hyrde? OMG! (og ja, det var vist den rigtige bøn at bede netop da..)

Angsten er det svimmelhedsanfald, der rammer mennesket, når det opdager, hvor frit det er, og hvor stort et ansvar det bærer for sit eget liv og for sit kald.

Angsten er blikket ned i afgrunden af alt det, vi ikke kan kontrollere.

Og det er lige her, monstrene flytter ind.

Og hvad er et monster egentlig?

Et monster – hvad enten det er Beelzebul, som teksten til i dag nævner, eller mørkets skabninger, præcis sådan eet som Alfons Åberg har under sengen – er oprindeligt et *monstrum*.

Det betyder et tegn eller en advarsel.

Uhyrer er de groteske skikkelser, vores fantasi og vores indre uro skaber, når vi forsøger at give angsten et ansigt.

Når den formløse angst for at fejle flytter ind i et menneske, tager den form som et monster:

Trolden, der hvisker, at du er en bedrager.

Monstret, der siger, at folk vil afsløre dig og dømme dig og at mørket i verden er stærkere end det lys, Kristus er.

Evangeliet til i dag er en del af den tale Jesus holder da han sender sine disciple ud for at prædike og helbrede.

Man kan sige, at Jesus sender sine disciple ud til monstrene, til uhyrer, djævle og trolde.

Han lægger ikke fingrene imellem.

Han siger: En discipel står ikke over sin mester. Hvis de har kaldt husbonden Beelzebul – hvis de har gjort ham til et monster – hvad vil de så ikke gøre med jer?

Og Jesus sender os ud til de moderne trolde: for verden derude er fuld af dem: de kan kaldes: kynisme, ligegyldighed, ensomhed og den rå meningsløshed.

Men hør så, hvad Jesus gør umiddelbart efter, han har malet monstrene frem på væggen.

Tre gange i denne korte tekst bryder han ind med det samme budskab:

”Frygt dem ikke.”

"Vær ikke bange for dem, der kan slå legemet ihjel."

Og til sidst det smukkeste: *"Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve."*

Jesus fjerner ikke vores angst.

Han fjerner ikke den frihed og det rystende ansvar, som Kierkegaard beskrev som menneskets grundvilkår.

For at være menneske *er* at stå i angsten; det er at turde være sårbar.

Angsten minder os om, at du ikke bare er et biologisk væsen, men et tænkende menneske med en levende ånd.

Så Jesus tager ikke det grundvilkår fra os; han gør noget andet: Han tager magten fra monstrene.

Han minder os om, at alt det skjulte skal åbenbares.

De uhyrer, der trives i mørket – vores utilstrækkelighed, vores tvivl, vores indre mørke – mister deres greb, når de trækkes frem i lyset.

"Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset," siger han.

Og så flytter han vores blik fra afgrundens svimmelhed og ned til jorden. Til spurvene.

Det er en næsten komisk kontrast.

For midt i en tale om dæmoner, forfølgelse og fortabelse, peger Jesus på to små, værdiløse gråspurve, der sælges for en skilling.

Ikke én af dem falder til jorden uden jeres fader. Og vores hovedhår, på alle os der sidder her? De er talt allesammen.

Livet handler ikke om at vi skal være den slags mennesker, der har overvundet al angst og dræbt alle monstre.

Hvis vi lader som om, at vi ikke kender til mørket, så ødelægger vi fællesskabet mellem os mennesker og så kan vi ikke trøste hinanden når vi bliver fulde af angst for de uhyggelige væsner inde i os og dem under sengen.

Kristus er også med i det fællesskab – også han havde angst i Getsemane have. Ja, sikkert både angst og konkret frygt.

Men i stedet for at flygte, overgav han sig til Guds vilje.

Og fortæller dermed os, hvad det vil sige at være et levende menneske af både ånd og støv, der bærer sit eksistentielle vilkår

Vores opgave er at bære angsten – men at bære den i troen på, at vi er holdt fast af Vor Herre Jesu Kristi far, der tæller vores hovedhår.

Kristus selv viser os vejen fra angstens svimmelhed til troens fundament.

Så kan vi gå frimodigt ud i mørket, prædike fra tagene, og forkynde, at monstrene har tabt, at kærligheden har vundet og derfor sige:

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen.

Intimationsbekendtgørelse

De, som i dag efter apostlenes skik under bøn og håndspålæggelse skal indvies til Guds ords tjeneste, er:

Cand.theol. Lasse-Just Wagner Weile der er ansat i Lindevang Pastorat pr. 1. august

2026

Cand.theol. Sarah Cohr Lützen der er ansat i Christians Pastorat pr. 1. august 2026

Vor Herre Jesus har selv sagt: ”Høsten er stor, men arbejderne er få. Bed derfor høstens Herre, at han vil sende arbejdere ud til sin høst”.

Lad os alle bede!

Vi takker dig, Herre vor Gud, himmelske Fader, fordi du, vor synd og uværdighed til trods, har ladet dit ord forkynde i din kirke, og vi beder dig, at vore prædikanter altid må prædike dit evangelium ret, til din ære og vor salighed. Amen.

(Efter intimationen bekendtgøres:

Efter ordinationen er der kontinuerlig altergang, og alle er velkommen til at deltage.

Om der er to stationer, bekendtgøres dette.)

Den apostolske velsignelse

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med os alle!

